

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter IV

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter IV", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter IV*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. XXXIX. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl04val-shoot-idm140153725101696/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter IV

gers Storhed baade som Dramatiker og som Psykolog overbevisende frem. Navnlig er den gennemførte Parallelisme i de afgørende Optrin: Mikel Angelos strænge tekniske Dom og Giulio Romanos sympatiske Forstaaelse af frisk og stor Virkning. Og det er sikkert med Urette, at man har bebrejdet Digteren, at han ikke i et nyt Møde mellem Correggio og Mikel Angelo lod den sidste tage sine haarde Ord i sig igen. Han har taktfuldt sparet Titanen for en pinlig Scene, og han har opnaaet en knappere, men fuldt saa stærk Virkning ved at lade Mesterens store Ring, som saa frygteligt havde fortalt Antonio, hvem den formentlige Farver var, erstatte et stort nyt Optrin, som Tegnet paa den absolute Oprejsning og Anerkendelse.

Correggio har vaklet mellem Tvivl og Tro. Saa giver Mødet med den store Kunst i Ottavios Billedsal ham den rette Maalestok i Hænde. Han har lært at skønne, at vurdere; han ved nu, hvor han selv staar, og hvad han formaar. Problemet: Kunstner eller Fusker? eksisterer ikke mere for ham. Han kan med Sandhed udbryde: Ogsaa jeg er Maler! Først nu er han moden til at bekranses som Mester, og Dramaets Modsætning mellem den ydre og den indre Handling tilspidnes i den stort tænkte, men slet udførte fjerde Akt, der bringer Mennesket den dybeste Ydmygelse, Kunstneren den højeste Hæder.

I den Kunstnertype, Oehlenschläger har fremstillet i Correggio, har han ført et varmt og begejstret Forsvar for sine egne Idealer. Gennem Eneboeren Silvestro bekender han sig aabent til Jorden, Sansernes Verden — med Brodden rettet mod den blodfattige Romantik:

XXXIX